

Hai chiều yêu thương

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Luôn là vậy, vì cuộc sống này đâu phải chuyện gì cũng dễ dàng. Và nếu chuyện gì cũng dễ dàng, thì chẳng còn gì là thú vị hay để thử thách giúp trái tim trưởng thành cả. Nhất khi đó lại là chuyện tình cảm.

1. Tôi không nhớ chính xác đó là một ngày thế nào. Nhưng tôi và Nghĩa đã ngồi cạnh nhau rất lâu, nói với nhau đủ thứ chuyện. Như thế, chúng tôi đã lâu lắm rồi không gặp vậy. Rồi Nghĩa khẽ nắm tay tôi, còn tôi, cũng chẳng chút e ngại ngả đầu vào vai cậu ấy. Tôi thấy mọi thứ thật yên bình.

Không được lâu tôi chợt ngẩng đầu dậy, rồi nhìn Nghĩa tỏ vẻ rất nghiêm trọng. Cậu ấy không hiểu gì cả, chỗ nhìn tôi.

“Cậu thích tớ thế nào?” – Tôi đột nhiên hỏi/

“Tớ cũng chẳng rõ nữa! Chỉ biết, tớ thích cậu nhiều, nhiều...lắm!” – Nghĩa khẽ véo mũi tôi.

“Không được, tớ không chấp nhận câu trả lời ấy đâu!” – Tôi phụng phịu.

“Ngốc ạ” – Nghĩa cầm lấy tay tôi, chỉ về phía bầu trời tối đen như mực – “Cậu thấy những vì sao trên kia chứ? Tớ thích cậu nhiều như thế đấy!”

Tôi giả vờ đập đập tay vào người cậu ấy, miệng lí nhí “cậu này, cậu này!”. Nghĩa nhìn tôi, và cười. Nụ cười ấm áp vô cùng.

Thế mà tôi và Nghĩa lại chia tay. Không hiểu làm. không cãi vã. Chỉ đơn giản như Nghĩa nói là cậu ấy không còn thích tôi nữa. Tôi đã rất buồn nhưng chẳng thể khóc. Có lẽ, cái nỗi đau bất ngờ mà Nghĩa mang đến đã làm nước mắt tôi đóng bawng mất rồi.

Nghĩa đã nói dối tôi. Vậy mà tôi lại giận nổi cậu ấy.

Do tôi nhu nhược. Do tôi mù quáng. Hay do tôi đã lỡ yêu cậu ấy, nhiều như

những vì sao trên bầu trời đêm hôm ấy?

2. Tôi đã luôn reo vào đầu mình những suy nghĩ phải quên Nghĩa thật mau. Tuy nhiên, tôi lại không làm được. Hơn cả một nỗi ám ảnh, cậu ấy luôn xuất hiện trong mỗi giấc mơ của tôi. Dù theo cách này hay cách khác, thì mỗi khi tôi tỉnh dậy đưa tay lên má, tôi đều thấy ướt nhèm.

Đã thế, tôi còn gặp Nghĩa hằng ngày. Vì chúng tôi học cùng lớp. Đôi lần, thấy tôi cậu ấy quay đi, đôi lần cậu ấy né tránh, rồi thậm chí, cậu ấy còn chẳng thèm nhìn mặt tôi nữa. chúng tôi còn hơn cả người xa lạ chưa từng quen.

Nghĩa làm thế với tôi, vậy mà tôi lại không thể “bơ” cậu ấy đi. Đủ để nhận ra sắc mặt cậu ấy thế nào. Tôi thực sự không hiểu, và luôn tự hỏi mình có phải đám con trai, có phải ai khi chia tay bạn gái cũng đều lạnh nhạt như thế không?

Thật khó để yêu. Nhưng lại thật dễ để chia tay. Thật khó để đối mặt nhau sau khi chia tay. Nhưng không phải là không có cách, để không thấy nhau. Có thể Nghĩa sẽ chẳng làm điều ấy, nhưng tôi phải làm. Vì đó là cách duy nhất để chúng tôi không còn cảm thấy “nặng nề” mỗi khi gặp nhau nữa.

Tôi xin chuyển lớp.

Chúng tôi, như được giải thoát khỏi nhau vậy.

3. Đó là là một ngày rất lâu sau ngày tôi và Nghĩa chia tay.

Hôm ấy, trời mưa rất lớn. ngồi trên tầng 2, nhìn ra phía ngoài mà tôi thấy trắng xóa, chẳng nhìn rõ mọi thứ ở xa. Bấy giờ, tôi chỉ thấy giàn hoa giấy trước nhà rụng lá chã, những cánh hoa mỏng manh dập nát. Tiếng mưa gần như át cả tiếng nhạc trong headphone đang đập bên tai tôi. Bỏ headphone ra, tôi nằm xuống giường và thiếp đi được một lúc.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa. Tôi bật dậy, chạy xuống dưới nhà. Lạ thay, khi mở cửa, tôi chẳng thấy ai. Nhưng trước hiên, ai đó đã đặt một cái hộp. Tôi tiến đến, cúi xuống và thấy một chú chó nhỏ ướt nhèm ngồi trong đó. Tôi vội bế vào nhà, mà không cần biết là của ai. Chỉ tạ tôi thấy thương nó quá

thôi.

Ngoài trời, mưa đã ngớt. tôi cũng đã dùng khăn rồi cả máy sấy sấy khô cho con chó. Trông bộ lông của nó xù ra rất đáng yêu. Tôi không hiểu sao người ta lại bỏ đi một con chó đáng yêu thế này. Nhưng tôi sẽ chăm sóc nó, vô điều kiện. và vẫn cho xin lại, nếu người đã bỏ nó đi đến tìm và xin lại.

Tôi gọi con chó là trắng. đơn giản, vì đó là màu tôi thích. Và trái ngược hẳn với màu lông đen của nó.

4. Hôm sau đến lớp, không hiểu sao tôi cứ nghĩ về Trắng mãi. Điều đó làm tôi mất tập chung trong những tiết học. Kiên - cậu bạn ngồi cùng bàn (và cũng là người chủ động làm quen với tôi trước khi tôi chuyển lớp) dễ dàng nhận ra. Cậu ấy nhìn tôi. Ánh mắt lạ lẫm. như thể đang thắc mắc một điều gì đó. Tuy nhiên, kiên không hỏi mà lại quay đi. Ở điểm này tôi thấy cậu ấy rất giống Nghĩa. Thắc mắc hay tò mò về một điều gì đó, nhưng rất hiếm khi hỏi, mà luôn để người đối diện phải tự kể ra hay tự chia sẻ. Lần này, cũng như vậy, và sau một hồi nhìn Kiên, tôi quyết định là người lên tiếng trước.

“Hôm qua, mưa to thế mà có người đem một chú chó đến đặt trước cửa nhà tớ đấy!”

” ừ!” – Kiên cụt ngủn – “Thế thì sao?”

“Cậu thích nuôi chó chứ?” – Tôi nhìn kiên

“Cậu định cho tớ à?” – Kiên hỏi lại tôi – “nếu đúng thế,, tớ khong lấy đâu, vì bố mẹ tớ đều bị dị ứng lông thú!”

“À không, ý tớ là nếu cậu biết cách nuôi chó, thì có thể giúp tớ chứ. Tớ chưa bao giờ nuôi chó cả!” – Tôi khẽ cười.

“tớ cũng không chắc. nhưng tớ có thể thử?” - Kiên đề nghị.

“Thế thì chiều nay, cậu qua nhà tớ nhé!”

Kiên gật đầu. còn tôi, kể từ lúc đó cũng không còn nghĩ về Trắng nữa. Mà thay vào đó, tôi nghĩ về Kiên nhiều hơn.

5. Kiên qua nhà tôi hằng ngày. Chúng tôi cùng nhau cho Trắng ăn, dắt nó đi dạo và cùng nói chuyện

Kiên rất thân thiện, vui vẻ. Không khó để nhận ra điều đó qua cách nói chuyện cũng như những gì cậu ấy biểu lộ qua khuôn mặt. đáng chú ý nhất với tôi là đôi mắt. Mỗi lần kiên cườ nó híp lại, nhìn rất kháu và khiến tôi nhớ đến một người. Tôi luôn tự hỏi rằng, tại sao là hai người khác nhau, nhưng lại có nhiều điểm giống nhau đến vậy.

Rồi ngoài việc đến nhà hằng chiều, cho Trắng ăn, chơi cùng nó, thì thi thoảng Kiên còn mang sách vở đến và chúng tôi trao đổi về bài trên lớp. Cậu ấy học đều tất cả các môn, nên giúp tôi khá nhiều trong việc học các môn tự nhiên – không phải thế mạnh của tôi. Kiên giảng bài rất dễ hiểu. Giọng cầu trầm, ấm tạo cho tôi một cảm giác rất dễ thân quen. Dần dần, tôi nhận ra, khoảng cách giữa chúng tôi đang được rút ngắn lại. Theo như mọi người gọi, thì chúng tôi là...bạn thân.

6. Một hôm tôi tình cờ gặp lại Nghĩa. Cảm giác đau nhói hiện lên trong tim không còn nữa. tôi nghĩ mình đã quên được cậu ấy, và định vượt qua cậu ấy như hai người xa lạ. Giống hệt cách mà Nghĩa đã từng làm với tôi trước kia. Thế nhưng lúc tôi định làm thế, khi mà hai chúng tôi quay mặt lại với nhau, thì tôi nghe thấy tiếng cậu ấy gọi tôi. Ban đầu, tôi đã nghĩ mình nghe nhầm, cho đến khi cậu ấy gọi tôi lần hai. Tôi không định ngoảnh lại. nhưng tôi lại làm thế mà không thực sự biết lí do.

Nghĩa nhìn tôi, có chút bối rối. Cậu ấy đưa tay lên gãi mái tóc xù màu hoe đỏ, rồi nói.

“Chào cậu, đã lâu không gặp”

“ừ!” – tôi cụt ngủ vì không biết nói gì.

“Dạo này cậu thế nào?” – Nghĩa lại tiếp tục hỏi.

“tớ vẫn ổn, còn cậu?” – tôi khẽ cười.

“tớ cũng vậy.” – Nghĩa đáp lại, - ‘mà cậu còn giận tớ không?’

” Về chuyện gì” – Tôi hỏi ngu ngơ, rồi chợt nhớ ra và đáp lại – “Chuyện xảy ra lâu rồi mà, có gì đâu mà tớ phải giận.”

“Mà cậu thích...”

Nghĩa chưa nói hết câu, và tôi cũng không biết cậu ấy định nói gì tiếp theo. Chỉ biết trong đầu tôi lúc bấy giờ, hiện lên câu hỏi rằng đây có phải một sự tình cờ nữa không, khi mà Kiên từ đâu chạy đến, cắt ngang câu chuyện của chúng tôi. Điều đáng nói là cậu ấy cứ cuống quýt lên, như kiểu có chuyện gì đó gấp lắm. Và cậu ấy vừa nói, vừa cầm tay tôi kéo đi. Tôi chỉ gật đầu với Nghĩa thay một lời chào tạm biệt. Dĩ nhiên cũng phải cảm ơn Kiên, vì nhờ cậu ấy mà tôi thoát ra khỏi một cuộc nói chuyện “không hề muốn” và đầy ngán ngại.

7. Sau hôm đó, thì tôi biết chắc rằng việc Kiên lao đến hôm ấy không phải là điều gì đó tình cờ.

Kiên kể với tôi, cậu ấy thấy tôi đang nói chuyện với Nghĩa, nhưng lại thấy tôi có vẻ không thoải mái và có vẻ như rất khó xử, nên cố ý chạy đến kéo tôi ra khỏi cuộc nói chuyện đó. Tôi khẽ cười, vì sự tình ý của cậu ấy. Rồi Kiên hỏi tại sao hôm ấy tôi lại như vậy? Cũng vì chuyện xảy ra đã lâu, và coi cậu là bạn thân của mình nên tôi kể mà chẳng giấu diếm gì.

Khi kết thúc câu chuyện, Kiên chỉ gật đầu, không nói thêm hay hỏi thêm gì nữa. Còn tôi, vẫn băn khoăn một điều, nên vội hỏi cậu ấy ngay.

“Có phải con trai, ai khi chia tay bạn gái cũng đều lạnh nhạt như vậy không?”

“tùy từng trường hợp, và theo cách nghĩ của mỗi người nữa” – Kiên quay ra nhìn tôi – “Còn với tớ, thì không bao giờ tớ làm như vậy cả. Bởi nếu không thể yêu nhau, thì vẫn có thể trở thành bạn cơ mà!”

“ừ, tớ biết rồi” – tôi cười và cố ý huých vào tay Kiên một cái, vì cái mặt rất nghiêm trọng của cậu ấy.

Và tôi chợt hiểu rằng, trong cuộc sống này, có nhiều cách để trở thành người xa lạ của nhau (nhất là khi đã yêu nhau). Cũng giống như có nhiều cách để gần, để hiểu, và để yêu thương nhau.

Tôi thấy tim mình khẽ rung lên.

Lúc này, khi gần Kiên.

8. Tôi đã quên việc mình xóa số Nghĩa trong điện thoại từ bao giờ, cho đến khi cậu ấy nhắn tin cho tôi, sau vài tháng chia tay.

Vẫn là những câu hỏi quen thuộc của Nghĩa, vẫn là cách trả lời quen thuộc của tôi. Chưa bao giờ, tôi thấy việc nói chuyện với Nghĩa lại ngượng ngạo đến thế. Tôi cũng không rõ tại sao Nghĩa muốn nói chuyện với tôi, sau khi đã “vứt” tôi sang một bên trong thời gian dài. Và cũng không rõ tại sao, tôi vẫn trả lời tin nhắn của cậu ấy. Phải chăng, như kiều nói, chúng tôi không còn yêu nhau, nhưng vẫn có thể trở thành bạn của nhau. Và tôi, thay vì cứ thu lòng cho những chuyện đã qua, hình như cũng đang mở lòng để đón nhận một người bạn theo đúng nghĩa.

Nhưng khác với cách nghĩ của tôi, Kiên lại cho rằng Nghĩa vẫn còn tình cảm với tôi. Có điều, cậu ấy chưa muốn nói ra vì một lí do nào đó thôi. Tôi không biết nên làm thế nào nếu những gì Kiên nói là thật, và Nghĩa, lại tỏ tình với tôi thêm một lần nữa.

Dù sao thì chuyện đó vẫn chưa xảy đến. Hoặc chẳng thể xảy đến, vì biết đâu, Nghĩa cũng chỉ coi tôi là bạn. Tạm quên chuyện đó, tôi lại nghĩ đến Kiên và tự hỏi mình rằng liệu có phải tôi đang thích cậu ấy hay không? Khi mà gần đây, trong suy nghĩ của tôi, cậu ấy thường xuyên xuất hiện, rồi trở nên rất đổi thân thương. Lạ hơn là việc, mỗi khi nghĩ đến cậu ấy, tôi hay ngời cười một mình...

Và chính cái lúc, mà tôi còn chưa rõ thứ tình cảm tôi dành cho Kiên là gì, thì cậu ấy nói với tôi, cậu ấy đang thích một người. tôi hơi bất ngờ, nhưng không tò mò đó là ai. Chỉ thấy trái tim mình như vừa đánh rơi một nhịp. Chênh chao một nỗi buồn vô cớ.

Bấy giờ, tôi cũng bắt đầu cảm nhận được những điều khác biệt lúc Nghĩa nhắn tin cho tôi. Ngoài những câu hỏi thông thường, cậu ấy còn tỏ ra quan tâm, lo lắng cho tôi. Thiết nghĩ, tôi cho rằng đó chỉ là quan tâm của những người bạn dành cho nhau. Tuy nhiên, như đã từng nói với tôi, Kiên vẫn khẳng định.

“Tớ chắc chắn cậu ta vẫn còn thích cậu đấy, Hoài Anhh à?”

“tại sao cậu lại nghĩ vậy?” – tôi hỏi lại

“Cậu quên tớ cũng là con trai à?” – Kiên thản nhiên.

“nhưng đâu phải ai cũng giống ai” – Tôi mím môi – “Không phải cậu đã từng nói thế à?”

“Đương nhiên là không ai giống ai. Nhưng tâm lí chung của các chàng trai, là họ sẽ không quan tâm quá đặc biệt đến ai, nếu đó không phải là người họ thích”.

Tôi nhìn Kiên. Điều đó, có nghĩa là người cậu ấy thích không phải tôi. Hoặc chưa từng là tôi.

9. Tưởng Kiên có người yêu thì cậu ấy sẽ không để ý đến tôi nữa. nhưng trái lại, cậu ấy còn đến nhà tôi thường xuyên hơn. Điều đó khiến tôi vui, cho dù Kiên đến vì việc gì đi nữa.

À, cũng không phải mình tôi thích Kiên đâu nhé. Con Trắng cũng thích nữa. Và mỗi lần thấy cậu ấy đến, nó cứ mừng quỳnh lên, hơn cả mừng tôi. Có lẽ, vì cậu ấy hay bê nó, vuốt ve nó, những việc mà tôi không thích lắm (hậm chí, là chưa từng làm).

Chợt một hôm Kiên không đến. Cậu ấy nhắn tin cho tôi pahir đi đâu đó. Thế là tôi đành ngồi xem phim một mình (cai đĩa phim mà tôi đã mua để xem cùng cậu ấy). Con trắng cũng lủi hủi nằm buồn ngoài cửa hiên, như chờ đợi một điều gì đó.

Tôi dán mắt vào vào tivi. Bộ phim không hấp dẫn như tôi nghĩ. Hoặc xem một mình không còn cảm giác thú vị nữa. tôi dần mất tập chung. Bỗng tôi giật mình ngoảnh mặt ra ngoài hiên, thấy con Trắng vừa sửa vừa lao xuống bậc thềm phi về phía cổng. Tôi nghĩ, nó sửa đám trẻ đang chơi phía ngoài, hoặc một bác lao công nào đó vừa đi qua. Nhưng được vài giây, tôi không thấy nó sửa nữa. Tôi nhóm người dậy khỏi ghế, và thấy nó đang đứng vẩy đuôi. “Lẽ nào...” - tôi nghĩ. Cùng lúc đó, tiếng chuông cửa vang lên.

Tôi đi ra. Thấy một dáng người đang đứng quay lưng lại. mở cổng, tôi ngạc nhiên và bất ngờ vô cùng. Đó là Nghĩa. Thấy tôi cậu ấy cười. kì lạ hơn là con Trắng cứ quần lấy chân cậu ấy, như đã quen từ lâu. Rồi cậu ấy cúi người xuống, bế phốc nó lên, vuốt ve nó, y như kiểu của Kiên.

” Cậu thích nó chứ?” – Nghĩa hỏi tôi.

“Ừ” – Tôi gật đầu – ” Nhưng sao?”

“Thế thì tớ bớt lo rồi” – Nghĩa khẽ cười, còn tôi vẫn không hiểu cậu ấy đang nói gì, cho đến khi cậu ấy giả thích - “Thực ra, đây là con chó tớ từng nuôi. Vì tớ rất quý nó, nên tớ muốn tặng nó cho cậu. tớ sợ cậu không thích. Nhưng giờ thì ổn rồi.”

Tôi gần như chết lặng và chẳng biết nói gì nữa, cũng không biết nên vui hay nên buồn. Bằng cách nào mà hôm mưa ấy , Nghĩa lại đặt được cái hôm vào hiên nhà tôi?

Chợt, tôi nghĩ đến Kiên. Cậu ấy đã nói đúng. Nghĩa vẫn còn thích tôi.10. Tôi kể lại cho Kiên nghe chuyện con trắng. Cậu ấy nhìn tôi, hỏi đúng một câu “thế cậu định làm gì với nó”. Tôi im lặng, vì lúc đó tôi cũng đang rất rối.

Nhưng hai ngày sau, tôi đã đưa ra quyết định cho mình.

Bế con Trắng trong tay, tôi vuốt ve nó. Không phải là lần đầu tiên, nhưng chắc sẽ là lần cuối cùng. Nó tròn mắt nhìn tôi, miệng “ư, ừ” và tiếng khê. Còn tôi, đặt nó vào một cái hộp và để vào giỏ xe.

Đã rất khó để tôi đưa ra được quyết định này. Nhưng cũng đến lúc tôi phải cho Nghĩa biết câu trả lời rồi. Đoạn đường đến nhà Nghĩa dài hơn tôi tưởng. Đối mặt với cậu ấy lúc này khó hơn tôi nghĩ. Luôn là vậy, vì cuộc sống này đâu phải chuyện gì cũng dễ dàng. Và nếu chuyện gì cũng dễ dàng, thì chẳng còn gì là thú vị hay để thử thách giúp trái tim trưởng thành cả. Nhất khi đó lại là chuyện tình cảm.

Tôi ấn chuông. Nghĩa chạy ra mở cửa. Thấy tôi cậu ấy đã rất vui, dù sau đó thì không. Tôi chỉ biết nói một lời xin lỗi, rồi ra về. Sẽ không còn điều gì cần nghĩ cho chuyện này nữa. Đó là lẽ thường tình. Vì khi không còn thích ai

nữa, thì hãy nói cho họ biết, để họ tránh nuôi hi vọng, rồi lại tự làm mình tổn thương...

11. Sáng hôm sau, khi đứng cùng Kiên ngoài hành lang lớp, cậu ấy quay ra trách móc tôi.

“Sao cậu lại trách con Trắng?”

“Tại sao tớ lại không được làm vậy?” – Tôi cau mày hỏi lại.

“Vì tớ thích nó!”

“Nhưng tớ không thích?” – Tôi hơi phụng phịu.

“Cậu thật vô lí!” – Kiên lại trách

“Có cậu vô lí thì có”

Kiên không đôi co với tôi nữa. cậu ấy giả vờ quay đi giận. Nhưng không được lâu, vì tôi kéo cậu ấy quay mặt lại hỏi tiếp.

“Mà sao tớ vô lí?”

“Không phải vì cậu không thích nó, mà vì cậu không thích chủ của nó thôi.”

“Cho là thế đi. Nhưng tại sao cậu lại thích nó.”

“Vì con Trắng là cái cớ để tớ có thể... đến nhà cậu!”

‘Đến nhà tớ làm gì?’ - suýt chút nữa thì tôi đã thốt ra câu đó. Nhưng thật may là tôi chưa nói, nếu không sẽ làm Kiên thấy buồn. Và cũng chỉ vài giây trước thôi, tôi nhận ra một điều, là bấy lâu nay, những gì Kiên dành cho tôi đều rất đặc biệt. chỉ tại coi nó nhỏ bé, nên tôi chưa bao giờ cảm nhận được hết ý nghĩa của nó. Tuy nhiên, từ lúc này trở đi sẽ khác, vì sẽ chẳng chàng trai nào quan tâm đặc biệt đến một người mà họ không thích cả. Tôi khẽ cười. Quay ra, tôi nhìn Kiên thủ thỉ.

“Kiên ạ, không còn con Trắng nữa, nhưng cậu vẫn có thể đến nhà tớ chơi hằng ngày mà, được không?”

BLUE